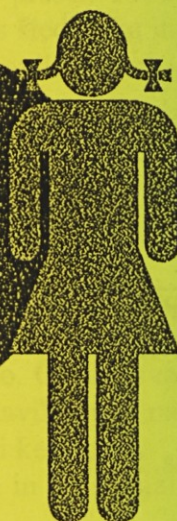

OŠ SREDIŠČE OB DRAVI

april 1999

Glasilo so izdali učenci 8.a in 8.b-razreda
OŠ Središče, s pomočjo mentoric Majde
Tkalec in Lidijske Meško.

Pri tehnični izvedbi je pomagala ga. Silva
Dovečer.

KAJ SEM PROSIL ZLATO RIBICO

Prejšnji teden sem bil na počitnicah pri bratrancu Luki. Ima zlato ribico, ki zna govoriti. Ribici je ime Maja. Ko sem šel mimo Maje, me je pozdravila in jaz sem ji odzdravil. Če sem ji rekel, naj naredi najprej preval naprej, potem pa nazaj, me je ubogala.

Ko je bila že noč in so že vsi spali, sem šel k zlati ribici in jo vprašal, če mi izpolni tri želje. Rekla je, da mi jih bo izpolnila, če jo bom hranil.

Nato je bilo jutro in sem vstal. Spomnil sem se na zlato ribico. Šel sem jo hraniti. Nahranil sem jo še opoldne in nato tudi zvečer. Ponoči sem spet prišel k njej in vprašala me je, kaj želim. Prva želja je bila, da bi imel kolo, druga, da bi dobil letečo preprogo, tretja, da bi imel svinčnik, ki bi sam pisal in se ne bi nikoli zmotil.

Nato mi je ribica izpolnila želje. Zlati ribici sem se zahvalil in sem šel spat. Naslednje jutro sem šel domov. Doma sem povedal, da mi je zlata ribica izpolnila tri želje. V garaži sem zagledal prav takšno kolo, kot sem si ga želel. Na terasi sem videl letečo preprogo in šel opazovat zvezde. Na pisalni mizi pa sem imel odslej takšen svinčnik, ki je vse delal sam. Bil sem zelo vesel in srečen.

Peter Škvorc, 3. a

ČIGAV JE KOSTANJ

V temnem gozdu je veliko drevo. Na njem in pod njim so živali: veverice, ptički in miške. Za gozdni red skrbijo drevesni palčki. Najraje so na kostanju. Zato ga vsak dan čistijo. Poleti nabirajo gozdne sadeže, hladijo mlade listke in zapirajo cvetove, da se ne prehladijo. Bojijo se, da ne pride do kakšne neprijetnosti kot takrat, ko kostanjeva vejica s tremi težkimi kostanji pade naravnost na krtka Vrta. Krtek se je prestrašil in se v hipu spustil v krtino. Čez nekaj časa je Vrtek pokukal iz rova, vzel kostanje in si jih pospravil.

Laura Mohorko, 2. a

RECEPT ZA PROTIALKOHOLNO ZDRAVILO

Skuhala bom protialkoholno sredstvo. Namenjeno bo vsem alkoholikom. Vanj bom dala: 5 žlic moke, 1 kg čaja, 2 kozarca stila, 3 banane, 8 jajc, 4 pudinge, 4 oglodane kosti, 7 palačink, 11 radirk, 5 solat, 9 kg soli, 1 rožo in prašek Protialkohol.

Ko bo mešanica zavrela, jo bom vzela s štedilnika in jo raznosila po gostilnah. V vseh gostilnah bodo dajali v pijačo to učinkovito zdravilo. Upam, da bo pomagalo.

Vanja Jurkovič, 3. a

POLŽJA DIRKA

Moj najlepši dan v času počitnic je bil, ko sva z bratrancem Luko imela polžje dirke.

Za to igro potrebuješ polže. Polže sva nabrala na vrtu in jim dala imena. Pripravila sva polžje dirkališče. Polže sva dala na štartno črto. Čakala sva, da bi polži začeli lesti. Nekateri pa se niso hoteli premakniti, zato sva jih prestavila malo naprej. Dirkališče je bilo suho, zato sva ga polila z vodo. Potem so polži začeli lesti kot nori.

Vsi domači so opazovali polžje dirke in se smejali. Z Luko sva se ves dan igrala, zvečer pa sva polže spravila v škatlo spat.

Sandi Kačičnik, 3. a

SLOVO

Poletne počitnice, ki sem jih do osmega leta preživljala pri babici svoji babici, so bile nekaj najlepšega, kar sem doživela.

Ko se je bližalo poletje 1996, je babica nenadoma umrla. To so bili zame težki trenutki. Imela sem kar dvoje sloves hkrati. Prvo je bilo od babice, drugo pa od lepih poletnih počitnic, ki sem jih preživljala pri njej. Ker je bila babica že več let vdova, je komaj čakala, da jo z bratom obiščeva. Pri babici sem imela svojo sobo, veliko dvorišče, sadovnjak in vrt. V sadovnjaku pod staro češnjo sem imela mali bazen. Ker je babica živela na vasi, sem brez skrbi kolesarila in se igrala kar na cesti. Še zdaj včasih začutim vonj po pečenem kruhu, ki mi ga je babica pripravljala za zajtrk.

Zdaj v tej hiši mojega otroštva živi stric. Pri njem sem vedno dobrodošla. Toda nikoli na more biti tako, kot je bilo, ko je babica še živela. Vedno se bom spominjala trat, igrišč, potokov, babičine kuhinje in njenih pravljič.

Iva Mlakar, 4. r.

Vsako leto grem v kolonijo v Punat. Tam preživim štirinajst dni.

Ko se bliža dan odhoda, mi ni vseeno, saj vem, da se bom moral posloviti od mame, ata in brata. Seveda se poslovim tudi od dedka in babice. Ko se poslavljam od mame, vidim v njenih očeh solze; tudi ata ni vseeno. Babica in dedek pa mi data nekaj denarja, da si lahko kaj kupim za spomin. Na avtobusno postajo me vedno spremljata mama in ata. Pred vstopom v avtobus jima dam poljub in, čeprav sem korajžen, me stiska pri srcu. Preden se odpeljemo, jima še enkrat pomaham.

Slovo je vedno težko, saj nikoli ne veš, kaj se ti lahko zgodi.

David Vukovič, 4. r.

Pride dan v letu, ko pride poštar in prinese telegram, da mora ata na ladjo. Vsi smo žalostni in že odštevamo dneve.

Kmalu prinese ata kovček s podstrešja in ga napolni. Potem sede k meni in se pogovarjava. Povem mu svojo željo. Reče mi, da jo bo izpolnil. Obljubim mu, da bom pazil na Špelo, ubogal, se učil in mu pisal pisma.

Pogovarjava se tudi, koliko dogodkov in praznikov bo zamudil. Tudi šole bo konec in nekaj počitnic bo minilo, preden se ata vrne. Včasih ga spremljam na letalo, včasih pa odide ponoči, ko spimo.

Takšno slovo nas bo kmalu spet ločilo. Čeprav se dogaja vsako leto, mi je hudo.

Mihael Stajnko, 4. r.

Siva pot vodi mimo hiše moje,
Ljudje ubirajo pot vsak po svoje.
Od doma se odpravljam v svet,
Vas domača, kdaj bom videla te spet?
Oh slovo, slovo, da te sploh ne bi bilo.

Iva Mlakar, 4. r.

Slovo od prijateljice,
Lansko leto ga še ni bilo.
O, poslavljam se zdaj
V upanju, da se vidiva še kaj.
Odhajam zdaj.

Maša Potočnik, 4. r.

POMLAD

Saj res, pomlad je že prišla!
Snežaki so se raztopili,
preden so se na sever napotili.
Zdaj v gozdovih zvončki že cingljajo,
trobentice pa trobentljajo.
Sonce jih je na plano zvabilo,
deklicam pojejo milo.
Potok živahno žubori;
vsaka kapljica se v soncu zaiskri.

Nina Lašič, 5. b

Spomladi se zvončki zbudijo
in cingljajo CIN-CIN.
Trobentice pa trobijo
TRALALA-TRALALIN.

Pomlad je letni čas,
ko zvonček sije na nas,
cvetice prikukajo na dan.

Nina Rakuša, 3. b

ZNANILKA POMLADI

Vijolica zacveti malo pozneje kot trobentica in zvonček. Zelo močno diši. Cvetovi so vijoličasti. Najlepša od vseh pomladnih cvetic pa mi je trobentica, ker trobi in ima rumeno barvo. Čeprav mi rumena barva ni všeč, mi je trobentica najlepša pomladna cvetica. V sadovnjaku jih imamo zelo veliko. Odločila sem se, da jo bom izpulila in jo posadila. Tudi vijolico sem že posadila. Dala sem jo na okno na balkonu. Tam obe lepo cvetita.

Katja Skoliber, 2. b

PREBUJAJOČE SE POMLADNO JUTRO

Noč je zaspana prehajala v svetlikajoče se jutro. Rahel vetrič je majal vejice na drevesih in travniške rože so poplesavale ob njegovem dotiku. Zvezdice zaspanke so ugašale in rosa se je že svetlikala po poljih in travnikih. Ptički so veseli prepevali in ščebetali v jutro. Skozi okno so pokukali prvi sončni žarki in me nežno božali po obrazu, kakor bi me nagajivci ščegetali s peresom. Cvetni popki so se odpirali drug za drugim v raznovrstne cvetove. Gosenica je pravkar oplazila jablano, da se prepriča, če letina dobro kaže. Metuljček se pravkar prebuja iz dolgega spanja, razprostira krila in se baha pred mravljjo, ki prihaja utrujena od dela. V daljavi odmeva cerkveni zvon in petje petelina, ki se že vse jutro trudi zbuditi zaspano družino. Megla se počasi vleče po strehah in se najdlje obotavlja v dolinah.

Vsak čas bo zlato sonce vzšlo na vasi, po poljih in v gozdovih. Jutro se bo prevalilo v dan.

Mojca Golub, 5. b

OTROŠKO VESELJE

SONCE SIJE,
LEP JE DAN.
OTROCI TEKAJO,
VESELO SE SMEIJO,
OKROG HIŠE SE PODIJO.

Mihael Stajnko, 4. r.

POMLAD

Toplo sonce greje,
sneg se že topi,
pomlad prihaja,
cvetje že dehti.
Pokukale na plan so
prelepe trobentice,
tudi bele zvončkove glavice
ljudem osrečile so srca.
Natrgali jih smo,
jih v vaze razvrstili,
a ko pa ovenele so,
brž po druge smo hiteli.

Maja Lašič, 3. b

ZVONČEK

Zvonček prikuka
iz globin,
cinglja cin, cin,
da se sliši
vse do korenin.

Lepo cveti,
lepo diši,
z belo glavico kima,
z zelenim trupom miga,
lepo zvoni,
meni lepše pesmi ni.

Denis Ivančič, 3. b

PRAZNIKI IN OBIČAJI V PRIČAKOVANJU POMLADI

Običaji ali praznik – to je zdaj vprašanje. Ko imamo koline, pravimo, da je domači praznik. Vsi se ga veselimo, najbolj otroci.

Zgodaj zjutraj vstanemo, da je vse pripravljeno, preden pride mesar. Mame morajo veliko postoriti v kuhinji, me pa jim pomagamo. Mesar in pomočniki vedno kaj potrebujejo. Pogosto sitnarijo za pijačo.

Trudijo se, da naredijo okusne klobase in krvavice. Komaj čakamo, da poskusimo vse dobrote, ki jih spretno gospodinje pripravijo za ta dan.

Kot smo slišale, je bilo nekoč na kolinah zelo zabavno. Mesarji so si vedno znova izmišljevali kake potegavščine za otroke. Preden so začeli delati klobase, so morali otroci temeljito pomesti kuhinjo, češ da bodo metali klobase kar na tla. Za krvavice pa so rabili mero, zato so poslali otroke k sosedovim, ti pa so že vedeli, kaj je treba naložiti nevednim otrokom. Dali so nek obroč od sodčka, strgano rešeto, s plevami napolnjeno nogavico ali kaj podobnega.

Predstavljajte si, kako so se znali zabavati na kolinah.

Aleksandra, Mojca, Nina, Sonja, 5. b

SPOMLADANSKO VESELJE

Kužek prijazno z repkom mahlja,
žabica v mlaki glasno reglja.
Drevo se ošabno smeje,
veter stresa rosne veje.
Muca brezbrizno se smeji,
zajček vsega se boji.
Zvonček od radosti cinglja,
vijolica mu sramežljivo roko poda.
Vse to naznanja prelep letni čas,
pomlad prispela je v vas.

Ines Škvorc, 6. a

KO SE PTIČKI ŽENIJO

Ste že slišali za ptičjo svatbo? Še ne? Kje pa živite?! V februarju, na valentinovo, se to dogaja. Po grmovju in v drevesnih krošnjah je nadvse živahno. Slišimo čivkanje, žvižganje, ščebetanje. Živahne melodije pozvanjajo v ušesih, priprava je prava.

»Sraka pa je küharca, ki tak lepi beli šürček 'ma... ,« poje pesem. Vemo, da je iznajdljiva, vse bo uredila, da bodo gostje zadovoljni.

Otroci moramo pretakniti vse grme v bližnji okolici, če je kje kaj ostalo od gostije. Če se obrnemo v pravo smer, bomo gotovo izsledili kaj sladkega. Ne bomo razočarani. Ampak ne pozabimo: le tisti otroci bodo pogoščeni, ki pozimi prezeble ptice hranijo.

Moj dedek Gust se rad spominja dogodkov iz svojih otroških let. Prisluhnite, kaj mi je povedal o valentinovem.

Njegov sosed je zgodaj zjutraj nastavljal darilca v grmovje ob robu gozda za svoje otroke. Dedek, kakšen dedek, navihani Gust, pa ga je neopazno zasledoval. Sosed se je oddaljil, on pa je »smuknil« nastavljene dobrote, suho sadje in kekse, prej kot so jih našli sosedovi otroci.

Sosed si ni znal razložiti izginotja nastavljenih daril. Šele čez nekaj mesecev so ugotovili, kdo je bil »sraka«.

Sanja Kovač, 5. b

ODMEV HVALNICE

Odmevanje hvalnice
slišim od daleč, daleč.
Zvončki zvonijo
in trobentice budijo.

Odmevanje hvalnice
slišim z visokih gor.
Žgolenje ptičkov
pa z modrega neba.

Mojca Golub, 5. b

HVALNICA POMLADI

Zunaj se otrok igra,
od veselja skače do neba.
Od sreče zakriči:
»Zapojmo hvalnico pomladi vsi!«

Zahvalnico tople pomladi
pojem živalcam na trati,
metuljem v zraki,
in žabam v mlaki.

Aleksandra Rajh, 5. b

PUST, NE ODIDI NA DOPUST

Velika usta, dolgi nos,
za pusta to je pravi ponos.

Pisana kravata, brada kosmata
se s pustom rada imata.
Ušesa kot peresa,
očesa modra kot nebesa,
le kdo pusta ne pogreša?

Pust, pust, pust,
ne odidi še na dopust!

Aleksandra Rajh, 5. b

PUST

Palčki rajajo pred vrati,
dokler ne odprejo mati.
palčki so veseli, ker bi nam radi zapeli.
Nosijo velike cofe,
naznanjajo,
da bi radi jedli
slastne krofe.

Mojca Golub, 5. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Aja. Ima rjave oči in plave lase. Moja mama hodi v službo na Optyl. Tam dela očala. Imam jo rada.

Polona Sever, 1. r.

Moja mama je še mlada,
na sprehode hodi rada.
Včasih gre na vrt,
kjer jo čaka črni krt.
Tam nabere solato
in potem jo pobriše z lopato.

Thierry Šavora, 1. r.

Moji mami je ime Petra. Ima črne lase in rjave oči. Ne hodi v službo. Skrbi za družino. Čisti stanovanje, lika in pospravlja perilo. Imam jo rada. Želim ji, da bi bila zdrava.

Ester Nives Škvorc, 1. r.

ŽIVALI

MUCA JERA

Moji muci je ime Jera. Stara je eno leto. Zelo rada spi v kuhinji na stolu. Najraje je brikete. Zelo rada se igra. Tudi prede.

Thierry Šavora, 1. r.

PIKICA

Moji muci je ime Pikica. Hranimo jo z mačjo hrano, pije mleko in vodo. Muca je majhna, spi v košari. V njej ima majhno odejico. Svojo mucu imam rada.

Polona Sever, 1. r.

SINICA

Sinico spoznamo po črnem, belem in rumenem perju. Poje ci-ci-do. Hrani se s črvi in z zrnjem. Živi v duplu. Sinica ni ptica selivka. Ostane v naših krajih.

Nastja Bajrič, 1. r.

PRVOAPRILSKE

Na prvi april se je mama odpravila molzt krave. Ko je pomolzla, naju je s sestro poklicala, naj prideva pogledat, ker ima naša krava danes čisto prozorno mleko. Nemudoma sva vstala in stekla gledat mleko. Mislila sva si, da mora biti kaj takega pravi čudež. A ko sva pogledala v lonec, je bilo mleko belo kot vsak dan. Mama nama je rekla: »Pa sem vaju okrog prinesla, vsaj na prvi april, če že ne drugače!«

Matej Skoliber, 5. a

Prvi april je kar zanimiv dan v letu. To je dan, ki ga vsi poznamo kot dan laži. Večja in bolj zanimiva je laž, ki jo povemo, lepše se počutimo. Učijo nas, da ne smemo lagati, za to si na ta dan damo še posebej duška. Ni nam težko, če sošolca ali prijatelja prav lepo nalažemo in se mu nazadnje nasmejemo v obraz. Tudi sami ne smemo zameriti, če nas kdo potegne za nos.

Tako je bilo nekega prvoaprilskega dne: Ko sem se zbudila, sem se ubadala z mislijo, koliko sošolcev in prijateljev mi bo uspelo nalažati.

V šolski avli sem srečala sestrično Matejo. Vsa navdušena sem ji začela pripovedovati, da sem dobila psička Lesija, saj sem vedela, da ima zelo rada živali in bo ta potegavščina vžgala, da ga pride pogledat. Nad novico je bila zelo navdušena. Ko sem odhajala v razred, mi je zaklicala, da ga pride že isti dan pogledat. Zadovoljno sem se nasmejela, ker sem vedela, da je prva laž padla na plodna tla.

Popoldne, ko sem prišla iz šole, se je pred našo hišo ustavil avto. Izstopila je Mateja. Takoj sem vedela, zakaj je prišla. Čimprej je hotela videti psička, a morala sem jo razočarati, da je bil to prvoaprilski Lesi.

Ni bilo zamere, ker je bil PRVI APRIL. Spomin na to potegavščino pa nas večkrat spravi v smeh.

Silvia Kanič, 5. a

Kakšno naključje! Babica Zinka je začela poučevati pred mnogimi leti točno prvega aprila, to je na dan laži.

Na šoli je bil zaposlen tudi Tinin dedek. Bil je velik ljubitelj rož, zato je imel svoj razred ves v cvetju in zelenju. Ena roža mu je bila še posebno pri srcu, ker mu je zelo lepo uspevala.

Bil je glavni odmor. Nenadoma priteče eden njegovih učencev ves zasopel v zbornico in zakriči: »Tovariš, nekdo je prevrnil na tla vašo najljubšo rožo! Polomila se je.« Kot strela je planil skozi vrata in zbežal v svoj razred.

Pričakal ga je glasen smeh in krik: »Tovariš, tovariš, prvi april!« Brez besed se je tovariš Pajek vrnil v zbornico, kjer so se mu sodelavci pošteno nasmejali.

Nina Merkoci, 5. a

Prvi april je čas laži. To je dan, v katerem si izberemo žrtev in jo naplahtamo. Toda pozor! Laž naj ne bo taka, da bi imela hude posledice, nikogar ne sme preveč prizadeti. Stvar naj bi potekala nekako takole: Očetu bom rekel: »Očka, iskal te je sosed Franc, potrebuje te, da bi s traktorjem skupaj odpeljala pesek, ki ga je nakopal.« Če bo laž uspela, bo verjetno odšel pomagat sosedu. Ko bo prišel tja, pa bo spredvidel, da je bila to prvoaprilska laž, saj o pesku ne bo ne duha ne sluha. Ko se vrne, mu voščim širokih ust: »Prvi april!«

Matej Filipič, 5. a

BIL SEM NA POČITNICAH PRI ČAROVNICI

Šel sem na počitnice k čarovnici Magi. Pome je prišla z metlo. Poslovil sem se od mame in ata, potem sva šla na pot. Vozila sva se uro in pol.

Ko sva prišla do njene hiše, je začarala potovalki, da sta šli sami v hišo in se razpakirali. Nato sva vstopila midva s čarovnico. V hiši je imela črno mačko, črnega vrana in tudi stekleničke z raznimi napoji, velik lonec za kuhanje, knjige za čaranje in čarobno palčko. Pri njej sem bil en teden in pol. Ves ta čas sem se učil raznih trikov in kuhal čarobne napoje.

Ko je bil čas, da grem domov, je spet začarala potovalki, da se spakirata. Domov sva priletela na metli. Brž se je poslovila in že je ni bilo več.

Doma sem napeto pripovedoval, kako je bilo na počitnicah.

Sandi Kačičnik, 3. a

MOJ PRIJATELJ Z DRUGEGA PLANETA

Bilo je nekega mračnega zimskega večera. Pravkar sem se najedla in šla ven iz hiše. Ko sem prišla ven, sem se začudila, kako lepo sijejo zvezde. Sneg se je svetlikal v mesečini.

Nekaj je šinilo z neba in s polno hitrostjo padlo v sneg, a tega nisem videla. Slišala sem le, da je zaropotalo. Mislila sem, da se samo mački igrajo, zato sem mirno odšla nazaj v hišo. Mama me je spraševala, kaj sem tako dolgo delala zunaj. Naredila sem čudno »faco« in odšla spat. Mamo je zanimalo, kaj sem zunaj videla. Bila je neučakana in odšla je ven. V snegu je nedaleč od hiše zagledala svetlikajočo se napravo. Pazljivo se je dotaknila in nenadoma jo je vsrkalo v to čudno stvar.

Ko sem se zbudila, sem opazila, da mame ni nikjer. Odšla sem ven in tudi sama zagledala čudno napravo. Pazljivo se je dotaknem in nenadoma tudi mene vsrka. V tem prostoru zagledam mamo, kako sedi pri šanku in pije. Pila je neko čudno zeleno tekočino in zdelo se mi je, da ji je všeč. Nenadoma so luči ugasnile; prižgala se je rdeča luč ter vklopil se je alarm. Z mamo sva pristali zunaj na snegu. A ob nama se je pojavil tudi majhni, moder, kosmat možicelj. Takoj smo postali prijatelji.

Zame je bil kot mlajši bratec. Vse sva počela skupaj. Povedal mi je, da je s planeta Zondirus. Njegovo ime je bilo Ziko. Povedal mi je še, da je ušel od doma, ker vsi mislijo, da je še premlad za boj z Vežondi, to je hudobno ljudstvo, s katerim se že dolgo vojskujejo.

Ko so ga našli, sva z mamo poskušali njegove starše prepričati, da ni premlad za boj. Ziko se je pobotal s starši in se vrnil domov. Preden je odšel, nama je obljubil, da naju bo še kdaj obiskal.

Lea Milosavljević, 6. b

PRAZNOVANJE ROJSTNEGA DNE

Mama in ata sta mi obljubila, da bom letos na praznovanje svojega rojstnega dne lahko povabila sošolke. Februarja sem praznovala svoj 9. rojstni dan. Mama mi je spekla torto. Na rojstni dan so prišle: Barbara, Katja, Nataša in Monika. Imele smo se zelo lepo. Največ smo igrale ksilofon. Naučila sem jih igrati »Dere sem jaz mali bija«. Poslušale smo tudi radio. Katja je sredi popoldneva morala domov, ker je imel tudi njen brat rojstni dan. Ob osmih zvečer pa je bilo zabave konec. Vsi so šli domov in ostalo je vse po starem. Zelo lepo smo se imele. Obljubile so mi, da me bodo povabile na svoje rojstne dneve. Jaz pa sem jim obljubila, da jih bom naslednje leto ponovno povabila na svoj rojstni dan.

Jasna Zebec, 2. b

KOZEL IN KOZA

IZVIRNA BASEN

Na brvi, ki je vodila čez potok, sta se srečala bogat kozel in revna koza.

Kozel, ves važen in zvišen, pravi: »Kaj boš ti, kozica; nič nimaš, česar jaz že ne bi imel; torej, umakni se, da se ti kaj ne zgodi!«

»To pa že ni res, imam pamet,« mu odgovori koza.

»Nimaš tako lepe brade kot jaz,« reče kozel.

Koza mu zabrusi: »Učenim kozam in kozlom ni treba nositi brade, imamo pa več soli v glavi kot prostaki, kakršen si ti in tvoja tolpa!«

»Če se takoj ne umakneš, boš utrpela hude posledice!« se razjezi kozel. »Ne sežeš mi niti do glave in že bi solila pamet takemu premožnemu gospodu, kot sem jaz!«

Koza mu predlaga: »Če me spraviš z brvi, ti priznam, da si pametnejši od mene.«

Kozel razmišlja in razmišlja, vendar, ker je neumen, si ne uspe izmisliti nič pametnega. Koza pa ga požgečka po bradi in kozel se od smeha prekopicne v potok.

In koza je potrdila znani rek: »Pamet je boljša kot žamet.«

Aleš Žganjar, 6. b

POTOVANJE Z AVTOBUSOM

Z babico sva potovali v Maribor. Na avtobus sva počakali na avtobusni postaji. Ko je pripeljal, sva vstopili. V avtobusu je babica brž poiskala denar. Kupila je vozovnici. Nato sva poiskali prazna sedeža. V avtobusu mi je bilo slabo. Babica mi je rekla, naj gledam skozi okno. Rekla sem ji, da se nikoli več ne bom peljala z njo na avtobusu.

Mateja Čurin, 2. b

NESREČA S KOLESOM

Ko sem še hodila v vrtec, je prišel pome ata s kolesom. Peljal me je na otroškem sedežu. Nenadoma sem potisnila nogo v kolo. Z očetom sva šla k zdravniku in na nogo so mi dali mavec. Prve dni me je noga še bolela. Mavec sem imela na nogi tri tedne. Še zdaj imam znamenje nad gležnjem.

Patricija Rajh, 2. a

V TRGOVINI

V soboto sem bila v trgovini. Kupila sem kruh in kavo. Mama mi je dala denar, da sem plačala izbrane stvari. Hotela sem si kupiti žvečilno, pa nisem vprašala mame, če si jo lahko. Prodajalka me je prijazno vprašala, če sem kaj pozabila. Jaz pa sem ji odgovorila, da ne. Ko sem odhajala, sem se poslovila z »nasvidenje«.

Vika Šafarič, 2. b

NA POKLJUKI

V poletnih počitnicah smo bili na Pokljuki. Stanovali smo v leseni hiši. Vsak dan smo nabirali borovnice in zdravilne rastline. Na Pokljuki je veliko pašnikov, kjer se pasejo konji in krave. Krave so imele okrog vratu velike zvonce. Bilo je zelo lepo. Rada bi še večkrat šla na Pokljuko.

Barbara Kocjan, 2. b

LIKOVNA DELAVNICA

Učenci četrtega razreda Osnovne šole Središče ob Dravi smo se dogovorili z učiteljico, da bomo za dan žena obdarili mamice. Naredili smo broške in svilene robčke. Pomagala nam je gospa Bernarda Gašparec.

V petek, 5. 3. 1999, smo začeli z večurnim delom. Gospa Bernarda nas je najprej poučila, da izhaja svila iz Kitajske in da se lahko lika pri najvišji temperaturi. Pokazala nam je več načinov slikanja na svilo.

Potem smo začeli z delom. Gospa Bernarda nam je razdelila vse potrebne stvari in barve. Slikali smo z barvami za svilo. Robec smo zmočili in zvezali na različne načine. Pri barvanju so se barve prelivale. Potresena sol po robčku je učinkovala na barve, da so postale še čudovitejše.

Nadaljevali smo z izdelavo brošk. Nastale so prave male umetnine. Na koncu smo darilca zavili in jih 8. marca podarili mamam.

Moja mama je bila izredno vesela. Skoraj ni mogla verjeti, da sem to naredila sama.

Leonida Škrinjar, 4. r.

SPOMLADANSKI HOROSKOP

OVEN – Tvojo dobro voljo bo povzročala določena oseba, ki ti bo krajšala dneve pomladi.

BIK – Ne pozabi na sanje! Vse je mogoče, zato ne smeš obupati.

DVOJČKA – Počutje se ti bo iz dneva v dan boljšalo, vendar ti za nekoga ne bo vseeno.

RAK – Pomlad ti bo prinesla veliko sreče in zvončkov. Ne pozabi na to!

LEV – Ne počuti se osamljeno, ker nekdo vzdihuje za tabo.

DEVICA – Pomlad je tu, tvojim nasmeškom pa ne bo ne konca ne kraja.

TEHTNICA – Hudi časi so za tabo, pričenja se srečno, veselo in spomladansko življenje.

ŠKORPIJON – Tvojim kavalirskim dejanjem ne bo konca. S tem pa boš nabiral točke pri nasprotnem spolu.

STRELEC – Tvoje spomladanske puščice te ne bodo pustile na cedilu. Česar se boš lotil, ti bo uspelo.

KOZOROG – Napočil je čas spogledovanja, nikar ne pozabi tega.

VODNAR – Ker prevladujejo sončni dnevi, pij več vode, da ne dehidriraš.

RIBI – Ne nadleguj ljudi tako kot ponavadi. Obrestovalo se ti bo.

Helena Srnec, 8. b

UMKO

Učenci osmih razredov so se tudi letos preizkusili na radijskem kvizu UMKO, v Mariboru. Našo šolo so predstavljale najumnejše glavce: Nika, Mojca, Luka in Urša.

Odgovarjali so na vprašanja iz slovenščine, zgodovine, zemljepisa, umetnosti, Vesele šole in na vprašanja s področja filma, ugotavljali pa so tudi skritega gosta.

Prvič, 30. 11. 1998, so se pomerili z OŠ Malečnik. Ogledali so si film *Reševanje vojaka Ryana*, skriti gost pa je bil Gregor Židan, član NK Maribor. Naši so premagali Malečnik in zmago skupaj z navijači proslavili v McDonald'su.

V ponedeljek, 22. 3. 1999, so naleteli na močnega nasprotnika – OŠ Janka Padežnika. Za to priložnost so si ogledali gledališko igro *Alica v čudežni deželi* in film *Zaljubljeni Shakespeare*. Skrita gostja je bila Irena Vrčkovnik. Na začetku so naši vodili, ampak na koncu so zmago odnesli nasprotniki. Tokrat smo se odpeljali v McDonald's potolažit in verjamete ali ne – pomagalo je!

Urška Borko, 8. a

NA ORMOŠKEM RADIU

Ormoški radio nas je povabil k sodelovanju v otroški oddaji. Ker imamo že nekaj izkušenj pri šolskem radiu, smo sprejeli izziv.

Najprej smo se morali odločiti za temo oddaje. Z veliko količino »mozganja« smo oddaji dali naslov »Med božičem in novim letom«. Nato smo začeli zbirati prispevke na to temo. Pregledala jih je slavistka in končno smo sestavili našo oddajico. Nekajkrat smo imeli tudi bralne vaje, da smo se naučili tekoče govoriti. Prišel je naš »veliki« dan in 23. decembra 1998 smo se pedagoginja Jasna Munda, Mojca P., Petra R., Robi K. in jaz odpravili na snemanje v Ormož. Sprva se nam je studio zdel majhen, vendar nas to ni motilo pri delu. Kljub temu, da smo včasih pri branju malo »prevozili« besedilo, smo oddajo kmalu speljali do konca. Ker ni šla v živo, smo si lahko privoščili spodrsaljaje, iz katerih smo se dodobra nasmejali. Ti pa so bili posledica živčnosti, kajti oddaje ne snemaš vsak dan. Na srečo pa smo čez nekaj časa prišli v »formo« in na tremo pozabili.

Lahko smo izbrali glasbeno željo, pa tudi vse police s ploščami smo prebrskali.

Ugotovili smo, da je delo na radiu zanimivo. Ta dan je pripomogel tudi k moji (mogoče ne samo moji) nadaljnji izbiri poklica.

Helena Srnec, 8. b

KOŠARKARSKI TURNIR ZA POKAL KRAJEVNE SKUPNOSTI

V soboto, 27.3. 1999, je krajevna skupnost organizirala košarkarski turnir. Pričel se je ob 15. uri in trajal do 20. ure. Na turnir se je prijavilo 5 ekip. Prvo mesto so zasedli ormoški študenti, drugo mesto odrasli iz Središča, tretje mesto odrasli iz Ormoža, četrto mesto središki študenti, peto mesto pa osnovnošolci iz Središča.

Osnovnošolci imamo treninge vsak petek od 13.20 do 14.45. Trenira nas Denis Raušl. Na treningu pogrešamo večjo udeležbo. Zato vas vabimo, da se nam pridružite.

Po novem letu smo imeli osnovnošolci šolski turnir v košarki. Tekmovale so ekipe predmetne stopnje. Prvouvrščena ekipa je bila ekipa 8. a-razreda, drugouvrščena je bila ekipa 8. b-razreda, tretje mesto pa je zasedla ekipa 7. a-razreda. Najboljši strelec turnirja je bil Marko Krulc.

Košarkar

OTROŠKI PARLAMENT ALI KAKO SEM POSTAL OTROŠKI PARLAMENTAREC

Letošnji otroški parlament je na dolgo in široko razglabljal, ugotavljal, sklepal ter se pogovarjal na temo »Mladi in mediji«.

Tudi na naši šoli nismo pozabili nanj. Najprej smo se zbrali na šolskem parlamentu. Udeležili smo se ga učenci od prvega do osmega razreda. Vsak razred je imel po dva predstavnika in njuna naloga je bila, da sta prenesla razmišljanja svojih sošolcev, ki so jih predstavili na razrednih urah. Po daljšem razglabljanju se je postavilo nekaj zelo zanimivih ugotovitev. Pogosto je bila izpostavljena tema *reklame*. Sklepi so bili, če na grobo povzamem, naslednji: na televiziji je preveč reklam, preveč nasilja, premalo oddaj za otroke, ... Po dolgi razpravi je sledilo glasovanje. Izglasovati je bilo treba 3 predstavnike, ki bodo mnenja šolskega parlamenta predstavili na občinskem otroškem parlamentu. Ta sreča je bila naklonjena trem osmošolcem, in sicer Mojci Prosnik, Robertu Kiriču in Luki Čavničarju (meni – jeee!).

Na občinskem otroškem parlamentu so mnenja iz šolskega parlamenta prenašali tudi izbranci drugih šol. Tukaj so bili sklepi dokaj podobni tistim, ki so bili sprejeti na šolskem parlamentu. Sledilo je glasovanje o predstavniku, ki bo vse sklepe predstavil na nacionalnem otroškem parlamentu v ljubljanskem državnem zboru. »Nominiranci« za nacionalni otroški parlament smo bili: učenka OŠ Ormož, učenka OŠ Velika Nedelja in moja malenkost. Glasovi udeležencev so me v večini podprli in priporil sem si pouka prost dan ter nastop v ljubljanskem državnem zboru.

Navdušena ga. prof. def. Jasna Munda in jaz sva se z vlakom napotila proti Ljubljani. Pričakovanja so bila velika. Na vlaku sva skupaj kovala strategijo, kako bom spektakularno in s ponosom nastopil na govorniškem odru. Po naporni vožnji z vlakom sva končno prispela v ljubo Ljubljano. Do parlamenta sva pešala kakih 15 minut. Po vstopu v zgradbo državnega parlamenta pa je sledila varnost. Šel sem skozi nič hudega slutečo napravo, na kateri se je pokazal moj neprebavljeni zajtrk. Ko so bile formalnosti mimo, sva se podala proti dvorani. Tam sem srečal mojo sestrično Aljo (Mojco) Klobučar. Oba: »Kaj pa ti tu?« No, končno je napočil trenutek, ko smo se vsi zbrali v dvorani. Začele so se t.i. »ceremonije«, ki so se vlekle kot noč. Izvoljeni so bili štirje glavni, ki so se usedli za govorniški oder. Predstavnike regij je predsednik klical po regijah. Že po nekaj govorih mi je bilo jasno, da tisti dan ne bom stal za govorniškim odrom. In to samo zato, ker je smel iz ene regije za govorniški oder le en predstavnik. Malo me je mikalo, da bi naredil »štalo«, ampak sem sklenil ostati miren in sem se odločil, da ne bom delal kakih izgrediv (ha - ha). Skratka, na nacionalnem parlamentu sem bil zelo razočaran, kajti večina otrok se je predstavljala z enako vsebino, tako da so bile *reklame* omenjene najmanj 15-krat.

Tako se je bridko končala moja kratkotrajna poslanska kariera in s povešeno glavo sva se razočarana z vlakom odpeljala domov. Z drugega zornega kota gledano pa mi že veliko pomeni to, da sem »od znotraj« videl državni parlament, kjer se naši politiki pričkajo in s časopisi tolčejo po glavi.

Luka Čavničar, 8. a

OB KRAJEVNEM PRAZNIKU

11. april. H kamnitemu spomeniku se zgrinjajo množice ljudi. Prišli so vsi, ki se zavedajo pomembnosti teh trenutkov, trenutkov, ko sreča starec svojo učiteljico, ki jo je jezil v šoli, ko spozna žena družino svoje najboljše prijateljice, ko se snidejo vsi, ki se že dolgo niso videli, ki že dolgo niso spregovorili in ki jih veže krut spomin na vojno. V zadnjem trenutku prisopihajo še rdečelični šolarčki in za njimi važna mladina. Družba je popolna. Nad množico se zgrine tišina, zdi se, da govorijo talci in partizani, ki so padli v bran domovini. To so njihovi trenutki, naj spregovorijo! Njim na čast, njim v zahvalo za življenja, ki so jih žrtvovali za boljšo prihodnost, pa vendar tudi nam, da se srečamo in spoznamo svoje sokrajane, je namenjen ta dan, drobcen in težko pričakovan.

Vse oči so uprte v spomenik, nagrobnik vseh padlih. Ta dan je še posebej mogočen. Neutrudno kraljuje, obdan z mehko zelenico in gredicami dišečih rož. Osvetluje ga soj sveč, ki so prižgane za vsako dušo, ki ni užila prijetne smrti. Po steptani poti se mu približuje venec iz gozdnega zelenja okrašen z rdečo zvezdo. Prav tako, ki meče senco na zemljo z vrha kamnitega nagrobnika. Simbol partizanstva. Venec položijo med ostalo cvetje. Sledi tradicionalni govor, nakar se zaslišijo nežni glasovi pevcev, ki s pesmijo izkazujejo naklonjenost padlim. Vsi so jim naklonjeni. Šolarji jim pišejo spise, športniki organizirajo tekmovanja, recitatorji pripravljajo prireditve, glasbeniki koncerte in nasploh vsi jim prinašajo cvetje in sveče. Vse se vrti okrog njih in kruto je, da so postali tako pomembni samo zaradi svoje smrti. Njihova smrt je naš krajevni praznik. Sliši se žalostno in ponižujoče, vendar mora vsak vedeti, da ni tako. Praznik je, to je resnica, vendar praznik, ko se jih vsi spominjamo in skupno žalujemo za njimi. Tudi tisti, ki jih niso poznali, tudi tisti, ki niso doživeli druge svetovne vojne, največje morije v zgodovini človeštva. Tudi te stisne pri srcu, ko jim dedki in babice pripovedujejo, kako so jim sredi noči odpeljali najdražje in jih potisnili v uničevalna taborišča. Kako so nato ti trpeli lakoto, pomanjkanje, nasilje in poniževanje okupatorjev. V tem našem udobnem življenju, ko pri nobeni hiši ne manjka računalnikov, televizorjev mehkih odej in vsemogočih slaščic, si ne moremo niti približno predstavljati, kako so trpeli tam, ko niso imeli niti spodobne obleke, kaj šele kos kruha! In če pomislimo, da nekateri nasprotujejo temu obrabljenemu prazniku, postane vse huje. Vsi, ki so pretrpeli ta čas, vsi ki ga niso preživeli, vsi si zaslužijo vsaj en dan v letu, ko se jih spomnimo, ko se jim zahvalimo, ko jim posvetimo vse svoje besede in dejanja. Navsezadnje so se žrtvovali za nas in nas ob tem prazniku vsako leto znova povezali in spoznali. Zaradi njih se zavedamo, da smo sokrajani, zaradi njih smo na to tudi ponosni.

Urška Borko, 8. a

NA SMUČANJU

V zimskih počinicah je TVD Partizan organiziral smučanje na Rogli. Pred šolo smo se zbrali že malo pred sedmo uro zjutraj in se odpeljali z avtobusom. Po dveh urah vožnje smo se ustavili v Zrečah, kjer smo pomalicali. Čez slabo uro pa smo končno prispeli na Roglo. Komaj smo čakali, da se spustimo po belih strminah. Po krajših pripravih smo se šli smučati. Bilo je res super, saj je bilo vreme čudovito. Vsi smo se zabavali. Smučali smo do poznega popoldneva, potem pa smo se odpravili domov. Zabavali smo se kljub nekaterim padcem. Na poti domov smo se ustavili v Tepanjah, kjer smo si nekoliko odpočili. Domov smo se vrnili šele zvečer. Od utrujenosti sva kar obe takoj zaspali.

Še dolgo ne bova pozabili tega »smučarskega dneva«.

Jasna Kovač, Mateja Žerjav, 6. a

DRŽAVNO TEKMOVANJE IZ ZNANJA MATERINŠČINE

Zjutraj je budilka zazvonila točno ob 5.45. Vedela sem, da moram vstati in nekaj hitro pozajtrkovati, saj me je tistega dne, 20. 3. 1999, čakal naporen dan. Državno tekmovanje iz znanja slovenščine se je pričelo ob osmih, in sicer na Pedagoški fakulteti v Mariboru.

Že ob 6.15 smo se z našo mentorico, profesorico Meškovo, odpravile v Maribor. Vožnja je hitro minila, saj smo bile vse tekmovalke – Mojca, Urška in jaz – na trnih. Ob 8.00 smo se zbrali v amfiteatru Pedagoške fakultete. Tam smo dobili navodila za sam potek tekmovanja. Točno ob 9.00 smo začeli pisati spis, ki je imel letos takšen naslov:

*Nobena pot ni ravna,
nobena pot ni revna,
vsaka je zahtevna,
a tvoja ena sama – glavna.*

To so seveda Pavčkovi verzi, saj je bila na tekmovanju prve stopnje (osnovne šole) osrednja tema poznavanje življenja in dela Toneta Pavčka. Na papir smo morali prenesti svoja razmišljanja o teh verzih. Spis smo pisali dve šolski uri, torej smo zaključili ob 10.30. Nato smo imeli uro časa za pripravo na drugi del tekmovanja – test. Test je bil težek in tistih 45 minut je hitro minilo.

Ob 12.15 smo zaključili s tekmovanjem, čakali smo še samo na rezultate, ki naj bi bili objavljeni ob 15.30. Med tem časom je morala naša mentorica popravljati spise, Urška, Mojca in jaz pa smo se odpravile na krajši sprehod po Mariboru. Pa nismo šle predaleč, ker smo si morale ob 14.00 ogledati kulturni program. Skupina študentov nam je prikazala dogodke iz Prešernovega življenja. Bilo je zanimivo.

Po tem kulturnem programu so sledili rezultati. Nanje nismo mogle čakati, ker smo si morale ogledati film *Zaljubljeni Shakespeare*. To pa zato, ker so iz njegove vsebine postavljali vprašanja na kvizu UMKO.

Domov smo se vrnile utrujene in zaspane. Dokončni rezultati še niso znani, a vse tri upamo, da bodo naše točke zadostovale za priznanje.

Nika Jakl, 8. b

JESENSKI KROS

V jeseni je naša šola izvedla kros, in sicer na travniku na Grabah. Kljub utrujenosti od teka smo dan preživeli zelo dobro, še posebno tisti, ki so se v teku dobro odrezali. Vreme nam je bilo naklonjeno. Tekli smo čez drn in strn. Tisti, ki so se dobro uvrstili na šolskem tekmovanju, so našo šolo 9. 10. 1998 zastopali na občinskem tekmovanju v Veliki Nedelji.

Proga v Veliki Nedelji je bila precej blatna, ker je nekaj dni pred tekmovanjem deževalo. Kljub slabi proggi so se naši učenci dobro odrezali. Nekateri so se uvrstili tudi na državno tekmovanje. To so bili: Čulek Daniel in Čulek Marko, ki sta na občinskem tekmovanju dosegla prvo mesto, ter Mojca Kumer, ki je dosegla drugo mesto.

V Veliki Nedelji za prva tri mesta ne podeljujejo samo medalj, ampak tudi pokale. Pokal dobijo predstavniki ekipe z enako letnico rojstva, ki imajo najboljše uvrstitve. Ekipno so se najboljše odrezali fantje in dekleta letnika 1985 in zato dobili tudi dva pokala za ekipno prvo mesto. Dobili pa smo tudi dva pokala za ekipno tretje mesto. Priborila so si ga dekleta letnika 1987 in 1984. S tem smo dokazali, da je tudi na naši šoli nekaj športnega duha.

Suzana Cimerman, 8. b

ROKOMET

Na naši šoli je rokomet zelo, če ne celo najbolj popularen šport. Do sedaj so bila na tekmovanjih vedno uspešnejša dekleta. Tudi letos je bilo tako. Vendar tega nisem pričakovala, kajti rezultati izpred dveh let, ko smo proti istim nasprotnicam zasedle zadnje mesto, niso bili primerljivi. Vendar smo pridno trenirale pod budnim očesom Saša Praprotnika in Lidije Lukman. Na treningih smo se imeli »fajn«. Sicer na treningih ni bilo vedno rednega obiska, vendar je za to naslednji dan poskrbela naša učiteljica. Včasih je bilo kar naporno, vendar je bilo to bolj redko, saj nismo imeli veliko kondicijskih treningov. S trenerjem smo se dobro razumele. Ni strog, vendar vseeno zna povzdigniti glas.

Ko smo se prvič odpravili na občinsko tekmovanje v Ormož, smo se domov vrnili sklonjenih glav. Glede na rezultat sploh ni bilo tako slabo. Proti ekipi iz Tomaža smo igrale neodločeno, Velika Nedelja se je veselila zmage za gol, Ormožanke pa so nas premagale za 4 gole.

Pred drugim občinskim tekmovanjem smo se bolje pripravile, saj smo vedele, da ne moremo nič izgubiti, zato smo igrale sproščeno. Odigrale smo dobro in presenetile same sebe z drugim mestom, kar je pomenilo uvrstitev na področno tekmovanje. Sedaj smo me premagale Veliko Nedeljo za gol, Tomaž pa za šest golov. Proti Ormožu pa smo izgubile zaradi dveh golov. Lestvica: 1. Ormož, 2. Središče ob Dravi, 3. Velika Nedelja, 4. Tomaž. Sedaj smo na trening prihajale bolj pogosto. Cilja si nismo zastavili, kajti to bi lahko prineslo razočaranje. Želeli pa smo si čim boljšo uvrstitev.

Področno tekmovanje OŠ za starejša dekleta je bilo v Ormožu, 4. 2. 1999. V skupini A so bile OŠ Ormož, OŠ Ljudski Vrt Ptuj in OŠ Velika Nedelja. V skupini B pa OŠ Mladika, OŠ Središče ob Dravi in OŠ Olga Meglič Ptuj. Ko smo videle nasprotnice, smo se ustrašile, saj so bile že na pogled boljše. Po zmagi proti OŠ Olga Meglič smo se boljše počutile. Bolj psihično kot fizično, vendar je bilo najhujše še pred nami. Če bi hotele videti četrtfinale, bi morale premagati OŠ Mladika. To nam ni uspelo, pa čeprav smo poslušale vzpodbude, nasvete in navodila s trenerske klopi. Cela tekma je bila zelo napeta, predvsem prvi polčas, v drugem pa nam je na žalost zmanjkalo moči. Naše nasprotnice so se na koncu veselile zmage s kar 6 goli razlike. Tako smo izgubile vse možnosti za nadaljnje tekmovanje. Bile smo razočarane, vendar pa smo se morale potruditi za uvrstitev na 3. mesto. Igrale smo proti Veliki Nedelji in tudi zmagale. Rezultat je bil na koncu dober in z njim smo bile zadovoljne, vendar pa je bilo čutiti razočaranje. Kaj hočemo, šport je pač šport, zmaga le eden. Lestvica: Ormož, Mladika, Središče ob Dravi, Velika Nedelja, Olga Meglič, Ljudski Vrt. Najboljša strelka je bila Ormožanka Tjaša Brumen, zadela je 18-krat, drugo mesto sva si s 15 zadetki delili Ksenja Mendaš iz Mladike in Maja Mlinarič iz OŠ Središče ob Dravi. Naša druga najboljša strelka je bila Suzana Cimerman s 7 zadetki.

S končnimi rezultati smo bile zadovoljne, saj si pred sezono na takšne rezultate niti pomisliti nismo upale. Ničesar ni brez treninga in dobrih trenerjev. Zato se naj na koncu zahvalimo Sašu in učiteljici Lukmanovi. Brez njiju nam ne bi uspelo. Hvala tudi soigralkam, ki so pokazale voljo do igranja in dokazale, da vedo, kaj je rokomet. Upam, da nismo zadnja generacija, ki nam je uspelo priti kam dlje. Menim pa, da smo dober »team«.

Naša ekipa: vratarji Sonja Kolarič, Polonca Rakuša, Janja Potočnik, zunanje igralka Maja Mlinarič, Mojca Prosnik, Sandra Košir, Farida Abubakar, Suzana Cimerman, na krilnih mestih pa so igrale Mojca Kumer, Janja Kolarič, Nika Jakl, Barbara Majoško in Mateja Črček.

Maja Mlinarič, 7. a

TEKMOVANJE V ROKOMETU

Tekmovanje je bilo decembra lani. Potekalo je v dveh delih. Prvi del tekmovanja so priredili v Ormožu. Tekmovanja so se lahko udeležile ekipe iz ormoške občine. Upali smo, da bo iz vsakega kraja ena. Ko smo prišli v Ormož, smo videli, da sta poleg nas prišli samo še dve ekipi: rokometasi iz Ormoža in rokometasi iz Velike Nedelje. Vedeli smo, da so boljši od nas, vendar smo še vedno upali, da jih bomo premagali. Prvo tekmo smo igrali z Veliko Nedeljo. Prvi polčas smo jim bili ves čas za petami. Nekaj minut pa smo celo vodili. Obramba v ekipi je zelo dobro delovala, saj smo prejeli zelo malo zadetkov. V napadu pa ni in ni šlo. V drugem polčasu smo se poslabšali tako v obrambi kot v napadu. Na koncu so nas premagali. V drugi tekmi sta igrala Ormož in Velika Nedelja. Z zadetkom v zadnji sekundi so zmagali rokometasi iz Velike Nedelje. Tretjo tekmo smo igrali mi, Središče, in Ormož. Razbili so nas že v prvem polčasu. Naša igra je bila porazna. Izgubili smo za kar precej golov razlike. Bili smo razočarani. Tako se končal prvi del tekmovanja.

Sledil je drugi del. Za drugi del tekmovanja smo se bolje pripravili. Odvijalo se je v Veliki Nedelji. Tokrat smo za prve nasprotnike dobili ekipo iz Ormoža. V primerjavi z našo igro iz prvega dela tekmovanja, je bila sedanja igra proti ekipi Ormoža blesteča. Vendar ne tako blesteča, da bi jih bilo mogoče premagati. Tudi Velika Nedelja je bila pred domačim občinstvom pretrd oreh za našo ekipo. Na regijsko tekmovanje se uvrstila žal samo prvo- in drugouvrščena ekipa. Tako je naša ekipa izpadla iz nadaljnjega tekmovanja. Z nečim pa se vseeno lahko pohvalimo: imeli smo najboljšega strelca prvenstva – Dejana Frleža.

In še naša ekipa: Božo Klanjčar, Marko Krulc, Toni Marčec, Luka Čavničar, Dejan Frlež, Robert Kirič, Vlado Krničar, Dejan Miljevič, Martin Marčec, Boštjan Kranjčec, Borut Osterc in Dario Šnajder.

Rokometaš

TEKMOVANJE V NOGOMETU

V jesenskem delu športnih dejavnosti smo se igralci nogometa iz OŠ Središče pomerili na občinskem medšolskem tekmovanju. Prvo postavo je sestavila tovarišica telesne vzgoje Lidija Lukman. Igralci pa smo bili Borut Osterc, Dejan Miljevič, Božo Klanjčar, Toni Marčec in Robert Kirič. Igrali smo po sistemu štiri – ena.

Tekmovanje je bilo organizirano pri OŠ Sv. Tomaž. Ob 9. uri smo se odpravili tja. Tekme so bile napete in že smo bili na vrsti. V prvi tekmi so bili naši nasprotniki lanskoletni zmagovalci – učenci OŠ Velika Nedelja. Najprej smo izgubljali, nato pa smo izenačili na končni rezultat 2:2. Na vrsti so bile sedemmetrovke. Nismo imeli sreče, mogoče tudi znanja ne, in izgubili smo. Bili smo potrti, toda naša učiteljica nas je vzpodbujala in nam govorila, da še ni vse izgubljeno. Drugo tekmo smo igrali dobro, vodili smo, a na koncu spet izgubili. Tako smo igrali za peto mesto. OŠ Miklavž smo premagali in prejeli priznanje za izkazan trud.

Pač ni bil naš dan, smo po tekmah ugotavljali, toda to je bila slaba tolažba za našo slabo igro. Spoznali smo, da brez treninga ni nič, da samo želja, upanje in trud niso dovolj. Zato pa mi, ki letos osnovno šolo zapuščamo, upamo, da se bo drugo leto šolska ekipa nogometa bolj pripravljala na to tekmovanje in da bo mogoče tudi zmagala, saj so to skrite želje vsakega igralca.

Robert Kirič, 8. a

STRELSTVO

Tudi naša krajevna skupnost ima svoje strelsko društvo. Pred štirimi leti smo se v strelsko društvo vključili kar štirje učenci z naše osnovne šole. To smo: Jernej Medik, učenec 4. razreda, Matija Kočevar iz 5. razreda, Borut Osterc iz 7. razreda in Farida Abubakar, učenka 8. razreda.

Po rednih treningih, ki jih imamo dvakrat tedensko, smo se udeležili že številnih tekmovanj, na katerih smo bili kar uspešni. Pred nekaj tedni smo se udeležili regijskega tekmovanja. Fantje so osvojili šesto mesto, jaz pa sem osvojila odlično drugo mesto. Pred kratkim pa je bilo tudi šolsko tekmovanje. Mitja in Jernej sta osvojila 13. in 30. mesto, jaz pa sem si priborila srebrno medaljo.

Pred nami je le še državno tekmovanje, katerega se lahko udeleži strelec, ki nastrelja določeno število krogov.

Zaželite nam srečo, ker jo bomo potrebovali.

Farida Abubakar, 8. a

